

Sygnatura akt II AKa 215/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 sierpnia 2017 roku

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Piotr Kaczmarek (spr.)

Sędziowie: SA Wojciech Kociubiński

SA Cezariusz Baćkowski

Protokolant: Aldona Zięta

przy udziale prokuratora Prokuratury (...)

po rozpoznaniu 17 sierpnia 2017 roku

sprawy

A. P.

oskarżonego o przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art.157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. , art.13 § 1 k.k. w zw.z art.280 § 2 k.k. , art.288§ 1 k.k. ,

J. L.

oskarżonego o przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. , art.13 § 1 k.k. w zw.z art.280 § 2 k.k. ,

A. B.

oskarżonego o przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art.157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. , art.222 § 1 k.k. , art.190 § 1 k.k. ,

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora co do oskarżonych A. P. i J. L. oraz oskarżonego A. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z 24 marca 2017 roku, sygn. akt III K 3/17

I. uchyla zaskarżony wyrok co do oskarżonych A. P. i J. L. i na podstawie art.343 § 7 k.p.k. sprawę w tym zakresie zwraca Prokuraturze Rejonowej w Lubinie;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. B.;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat K. Ł. 738 złotych, w tym należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej oskarżonemu A. B. w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od oskarżonego A. B. na rzecz Skarbu Państwa 744,66zł tytułem zwrotu wydatków za postępowanie odwoławcze oraz wymierza mu 30 zł tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

A. P. został oskarżony o to, że :

V. w dniu 09 sierpnia 2016r. w P. przy ul. (...), rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. L. (1) M. Z. po uprzednim zniszczeniu drzwi wejściowych o wartości 500,00 zł i wdarciu się do mieszkania P. S. stosując siłę fizyczną w postaci zadawania uderzeń doprowadził pokrzywdzonego P. S. do stanu bezbronności, w wyniku czego pokrzywdzony P. S. doznał obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej lewego łuku brwiowego, powodujących naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia inny niż określony w art. 156§1 kk, po czym zabrał w celu przywłaszczenia telewizor marki S. (...) wartości 700 zł, czym działał na szkodę P. S.,

tj. o czyn z art. 280§1 kk w zw. z art. 157§1 kk w zw. z art. 11§2 kk,

VI. w dniu 25 sierpnia 2016 roku około godziny 00:20 w P. przy ul. (...), rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z J. L., przemocą oraz przy użyciu niebezpiecznego narzędzia w postaci noża, usiłował dokonać przestępstwa rozboju na osobie M. K., w ten sposób, że wraz z J. L. podszedł do siedzącego na ławce pokrzywdzonego, a następnie J. L. przyłożył pokrzywdzonemu do szyi nóż, grożąc mu uszkodzeniem ciała po czym zażądał wydania telefonu komórkowego, a następnie w związku z ucieczką pokrzywdzonego, podjął próbę pościgu za nim żądając wydania telefonu komórkowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął na skutek ucieczki pokrzywdzonego,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk,

VII. w nocy 30 czerwca 2016 roku około godziny 23.00 w P., w klatce schodowej budynku przy ul. (...), dokonał wybicia 8 szyb o wartości 249,69 zł każda, czym spowodował łączne straty na kwotę 1.997,52 zł na szkodę Przedsiębiorstwa (...) w P.,

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk

J. L. został oskarżony o to, że :

VIII. w dniu 10 sierpnia 2016 roku w P. przy ul. (...), rejonu (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonał przyjęcia od A. P. uzyskanego za pomocą czynu zabronionego mienia w postaci telewizora marki S. (...), o wartości nie mniejszej niż 700,00 zł, czym pomagał w jego ukryciu,

tj. o czyn z art. 291 § 1 kk,

IX. w dniu 25 sierpnia 2016 roku około godziny 00:20 w P. przy ul. (...), rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. P., przemocą, groźbą oraz przy użyciu niebezpiecznego narzędzia w postaci noża, usiłowali dokonać przestępstwa rozboju na osobie M. K., w ten sposób, że podeszli do siedzącego na ławce pokrzywdzonego, a następnie przyłożył pokrzywdzonemu do szyi nóż, doprowadzając go do stanu bezbronności, grożąc mu uszkodzeniem ciała zażądali wydania telefonu komórkowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli na skutek ucieczki pokrzywdzonego, który uciekł im mimo tego, że podjęli za nim pościg dalej grożąc mu i domagając się wydania telefonu,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk

A. B. został oskarżony o to, że :

X. w dniu w dniu 03 sierpnia 2016r. w P. przy ul. (...), rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. L. (1), uderzając kilkakrotnie I. F. pięścią w twarz, doprowadził pokrzywdzonego do stanu bezbronności i spowodował u niego obrażenia ciała, tj. twarzy skutkujące rozstrojem zdrowia na okres powyżej 7 dni, po czym zabrał w celu przywłaszczenia telewizor marki S. (...) całe o wartości 400 zł w obudowie koloru czarnego, artykuły spożywcze o wartości 80,00 zł, pieniądze w kwocie 100,00 zł, powodując straty w łącznej wysokości 580,00 zł na szkodę I. F.,

tj. o czyn z art. 280§1 kk w zw. z art. 157§1 kk w zw. z art. 11§2 kk.

XI. w dniu 10 czerwca 2016 roku około godziny 11.10 na ul. (...) w P., rejonu (...), naruszył nietykalność cielesną umundurowanego funkcjonariusza Straży Miejskiej w P. – A. M., podczas i w związku z pełnieniem przez w/ w obowiązków służbowych, w ten sposób, że pchnął go, a następnie uderzył ręką w nadgarstek lewego ramienia powodując zadrapanie naskórka,

tj. o czyn z art. 222 § 1 kk,

XII. w dniu 21.10.2016 roku około godziny 11.00 w P. rejonu (...), znajdując się w budynku Ośrodka Pomocy (...) na ul. (...), groził pracownikowi w/w Ośrodka (...) pobiciem, przy czym groźba ta wzbudziła u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z dnia 24 marca 2017 r., sygn.. akt: III K 3/17 orzekł:

I. oskarżonego **A. P.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt V części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 280§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. oskarżonego A. P. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt VI części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 280§2 kk i art. 14§1 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

III. oskarżonego A. P. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt VII części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 288§1 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego **J. L.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt VIII części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 291§1 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. oskarżonego J. L. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt IX części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 280§2 kk i art. 14§1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

VI. oskarżonego **A. B.** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt X części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 280§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

VII. oskarżonego A. B. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XI części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 222§1 kk wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. oskarżonego A. B. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XII części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 190§1 kk wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

IX. na podstawie art. 85§1 kk, art. 86§1 kk orzeczone kary pozbawienia wolności połączył oskarżonemu A. P. (P.) i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

X. na podstawie art. 85§1 kk i art. 86§1 kk orzeczone kary pozbawienia wolności połączył oskarżonemu J. L. i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

XI. na podstawie art. 85§1 kk i art. 86§1 kk orzeczone kary pozbawienia wolności połączył oskarżonemu A. B. i wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

XII. na podstawie art. 63§1 i §5 kk zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

- A. P. od dnia 25.08.2015r. od godz. 10:30 do dnia 09.11.2016r. do godz. 14:30,

- J. L. od dnia 25.08.2015r. od godz. 01:15 do dnia 08.11.2016r. do godz. 14:30,

- A. B. od dnia 21.10.2016r. od godz. 13:30 do dnia 24.03.2017r.

XIII. na podstawie art. 46§1 kk zobowiązał oskarżonego:

a) A. P. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych kwoty 500,00 zł;

b) A. P. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Przedsiębiorstwa (...) w P. kwoty 1.997,52 zł;

XIX. na podstawie art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 5 i art. 3 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonych: A. P., J. L., i A. B., na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe odpowiednio i wymierzył opłaty: J. L., A. P. i A. B. po 400 zł.

XX. przyznał od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackich adw. K. Ł., adw. M. S. (1), adw. M. S. (2), adw. A. L. (2) kwoty po 2.509,20 zł licząc wraz z podatkiem VAT - tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym: A. B. i A. P..

Apelację od tego wyroku wnieśli prokurator co do oskarżonych A. P. i J. L. i obrońca oskarżonego A. B..

Obrończyni oskarżonego A. B. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który wywarł wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że A. B. jest w stanie uiścić koszty sądowe w kwocie 400 zł w sytuacji gdy istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich nie będzie uciążliwe dla oskarżonego i jego rodziny biorąc pod uwagę jego sytuację majątkową i wysokość dochodów.
2. obrazę przepisów art. 46 k.k. poprzez orzeczenie od oskarżonego obowiązku naprawienia szkody w kwocie 580 zł na rzecz pokrzywdzonego I. F..

Podnosząc powyższe zrzuty apelująca wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości oraz o nie obciążanie oskarżonego obowiązkiem naprawienia szkody.

Prokurator zaskarżył wyrok co do oskarżonych A. P. i J. L., zarzucając: naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 343 § 7 k.p.k. w związku z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na niezasadnym uwzględnieniu wadliwego wniosku prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, tj. w trybie art. 335 § 1 k.p.k. w stosunku do oskarżonych A. P. oraz J. L., którzy zostali oskarżeni o popełnienie między innymi czynów z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k., tj. zarzucono im popełnienie zbrodni, podczas gdy przepis art. 335 § 1 k.p.k. wyklucza możliwość skierowania do Sądu wniosku o skazanie bez przeprowadzania rozprawy w sprawach, w których oskarżonym zarzucono popełnienie zbrodni.

Stawiając powyższy zarzut, apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonych A. P. i J. L. w całości i skierowanie sprawy w zakresie dotyczącym w/w oskarżonych do ponownego rozpoznania przez właściwy Sąd I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje :

Zgodnie z art.457 § 1 i 2 k.p.k. uzasadnienie sporządzono w zakresie oskarżonych A. P. i J. L., albowiem wobec tych oskarżonych wyrok został uchylony, wobec braku do chwili sporządzania uzasadnienia wniosku o jego sporządzenie pochodzącego od oskarżonego A. B. , biorąc po uwagę że zaskarżony wyrok został wobec niego utrzymany w mocy ,uzasadnienia w zakresie apelacji tego oskarżonego nie sporządzono .

Apelacja prokuratora , wniesiona co do oskarżonych A. P. i J. L. zasługiwała co do zasady na uwzględnienie , co skutkowało koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku , połączonego ze swoim – dla zaistniałego in concreto stanu procesowego – rozstrzygnięciem następczym na podstawie art.343 § 7 k.p.k.

Trafny był zarzut naruszenia przepisów postępowania tj.art.335 § 1 k.p.k. i art.343 § 7 k.p.k. , mający przy tym bez wątpienia charakter naruszenia , które nie tylko mogło ale wpłynęło na treść zaskarżonego tj. gdyby nie doszło do tego naruszenia to nie doszłoby to wydania wobec tych oskarżonych zaskarżonego wyroku , więcej nie powinno dojść w ogóle do wydania wyroku w trybie art.335 § 1 k.p.k.. Okolicznością nie kwestionowaną jest to ,że we wniosku z 29 grudnia 2016r. złożonym w trybie art.335 § 1 k.p.k. , od 1 lipca 2015r. umożliwiającym wystąpienie przez prokuratora do sądu z wnioskiem o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub innych środków przewidzianych za zarzucany mu występki , będącego procesową alternatywą dla aktu oskarżenia ,wniósł o wydanie wyroku skazującego na posiedzeniu m.in. wobec oskarżonych A. P. i J. L. , oskarżonych odpowiednio o przestępstwa z art.280 §1 k.k. w zw. z art.157 § 1k.k. w zw. z art.11 § 2 k.k. , 13 § 1 k.k. w zw. z art.280 § 2 k.k. (podkreślenie SA) , art.288 § 1 k.k. , 291 § 1 k.k. , 13 § 1 k.k. w zw. z art.280 § 2 k.k. (podkreślenie SA). Zestawienie opisu faktycznego przestępstwa zarzucanego tym oskarżonym w ramach współsprawstwa (pkt, VI i IX wniosku) z przyjętą kwalifikacją pozwala na stanowczy wniosek ,że kwalifikacja ta – usiłowania dokonania zbrodni rozboju kwalifikowanego z uwagi na użycie noża – jest adekwatna do opisu faktycznego zarzucanego czynu i nie sposób twierdzić zasadnie ,że jest ona wynikiem oczywistej omyłki pisarskiej , czy też wadliwej subsumpcji prawnej przez prokuratora .Ocena taka jest tym bardziej uzasadniona gdy mieć na uwadze treść zgromadzonych w toku postępowania przygotowawczego dowodów , w szczególności zeznań pokrzywdzonego , ale także wyjaśnień oskarżonych .Tym samym przyjęta w tym zakresie w wniosku prokuratora , jak też w zaskarżonym wyroku kwalifikacja prawna jest prawidłowa , natomiast z na płaszczyźnie art.335 § 1 k.p.k. rodzi ona stanowcze i nieusuwalne konsekwencje w postaci niemożności skierowania przez prokuratora w sprawie o zbrodnię wniosku w trybie art.335 § 1 k.p.k.(w trybie z art.335 § 2 k.p.k. także nie) , a w razie wadliwego skierowania takiego wniosku (co in concreto nastąpiło) niemożności uwzględnienia takiego wniosku tj. wydania wyroku skazującego na posiedzeniu , bez przeprowadzania postępowania dowodowego , wymierzenie kar (innych środków) objętych wnioskiem , i konieczność zwrotu sprawy prokuratorowi (art.343 § 7 k.p.k.). W przedmiotowym postępowaniu , mimo rozpoznania wniosku (obejmującego także innych oskarżonych) na kilku terminach posiedzeń , dokonywania modyfikacji części wniosków lub cofnięcia zgody na wydanie wyroku w tym trybie , właściwej uwadze Sądu meriti uszła kwestia kwalifikacji prawnej jednego z zarzutów postawionych tym oskarżonym , co skutkowało uwzględnieniem wniosku i wydaniem zaskarżonego wyroku .Użycie przez ustawodawcę w art.335 k.p.k. pojęcia „występek” , a więc tożsamego z tym jakiego używa w art.7 k.k. , gdzie dokonał podziału przestępstw na występki i zbrodnie , nie pozostawia wątpliwości ,że wolą ustawodawcy , od 1 lipca 2015r. istotnie poszerzającego tryby konsensualne z art.335 § 1 i 2 k.p.k. , było jednak dopuszczenie ich stosowania wyłącznie w sprawach o występki .W konsekwencji , z tego , prawnego powodu , w zakresie w.w zarzutów , mimo skierowania przez prokuratora wniosku w trybie art.335 § 1 k.p.k. co do tych oskarżonych obowiązkiem Sądu było orzeczenie postanowieniem (art.343 § 6 k.p.k. a contrario) o nie uwzględnieniu wniosku i zarządzeniu zwrotu sprawy prokuratorowi , czego Sąd meriti nie uczynił uwzględniając wniosek (k.1116) , czego następstwem procesowym było wydanie zaskarżonego wyroku .

Prokurator w apelacji zawarł wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji , kierując się – jak można domniemywać- literalnym odczytaniem treści art.437 k.p.k. , określającego rodzaje rozstrzygnięć sądu odwoławczego .W realiach procesowych taki wniosek , a więc o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania , był o tyle nietrafny ,że nie uwzględniał on we właściwym stopniu podstaw determinujących niemożność uwzględnienia wniosku w trybie art.335 k.p.k. .Rzecz w tym ,że treść art.343 § 1 i 3 k.p.k. daje sądowi do którego skierowano wniosek w tym trybie ,nie tyle do samodzielnej zmiany polegającej na orzeczeniu odmiennie od tego co zostało zaproponowane przez prokuratora (za zgodą podejrzanego) lecz do wskazania na potrzebę określonych zmian (np. w kwestii kary lub innego środka , uzupełnienia lub poprawienia oczywiście wadliwej kwalifikacji prawnej lub podstaw prawnych proponowanych rozstrzygnięć) , od których dokonania uzależnione jest uwzględnienie wniosku . Treść art. 343 § 7 KPK nie pozostawia wątpliwości, co do tego, że sąd jest zobowiązany do kontroli wniosku, której wynik może zdecydować o zwrocie sprawy prokuratorowi w razie uznania że nie zachodzą podstawy

do uwzględnienia samodzielnego wniosku lub rozpoznaniu sprawy na zasadach ogólnych w razie nieuwzględnienia wniosku dołączonego do aktu oskarżenia. Trafnie zatem uznał SN (wyr. z 7.7.2016 r., V KK 193/16, Legalis), że rozpoznając wniosek prokuratora o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 335 § 1 KPK sąd jest zobowiązany do zbadania sprawy zarówno pod względem formalnym, jak i merytorycznym. W ramach tej kontroli niezbędne jest sprawdzenie, czy przedłożone przez prokuratora propozycje pozostają zgodne z uprzednimi ustaleniami stron, a także czy nie są sprzeczne z przepisami prawa materialnego. Ten ostatni wymóg dotyczy oczywiście także sądu przy formułowaniu przez niego, w trybie art. 343 § 1 lub 3 k.p.k., oczekiwanych od prokuratora zmian, innymi słowy z tej perspektywy braki wadliwości wniosku z art. 335 k.p.k. mają dwójakiego rodzaju charakter: po pierwsze zdadne do usunięcia, przy zgodności z przepisami prawa materialnego, w trybie art. 343 § 1 lub 3 k.p.k. – np. nałożenie obowiązku naprawienia szkody, lub rezygnacja z niego po ustaleniu, że szkoda już nie istnieje, przyjęcie prawidłowej kwalifikacji prawnej itp., po drugie – niemożliwe do usunięcia bez jednoczesnego naruszenia prawa materialnego. Jaskrawym przykładem tego drugiego rodzaju jest sytuacja zaistniała in concreto tj. skierowanie wniosku w tym trybie w sprawie o zbrodnię (przy trafności tej kwalifikację), bowiem przy oczywistej treści art. 335 k.p.k., w zakresie znaczenia użycia zwrotu „występek”, dla zachowania „formalnej” zgodności z tym wymogiem prokurator już na etapie formułowania wniosku, lub modyfikując go na skutek wskazania dokonanego przez sąd na podstawie art. 343 § 3 k.p.k. musiałby zakwalifikować – oczywiście wadliwie – dane zachowanie jako występek, a w konsekwencji taką wadliwą kwalifikację przyjąć sąd w wyroku. Nie wymaga szerszego uzasadnienia twierdzenie, że kwalifikacja prawna danego zachowania obejmuje stosowanie przepisów bezwzględnie obowiązujących, bez elementów uznania, stąd takie jak wyżej opisane postąpienie zawsze i bezwarunkowo oznaczałoby naruszenie prawa materialnego, stąd nie jest możliwe, determinując zawsze konieczność nie uwzględnienia wniosku i zwrotu sprawy prokuratorowi. Oznacza to, że uchylenie wyroku wydanego w trybie art. 335 § 1 k.p.k. i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania aktualizuje się – co do zasady – tylko w przypadku wadliwości lub braków mieszczących się w pierwszej grupie, a więc możliwych do usunięcia, bez naruszenia prawa materialnego lub dokonywania wadliwych ustaleń faktycznych, w trybie art. 343 § 1 lub 3 k.p.k., natomiast zaistnienie wadliwości z drugiej, niemożliwej do usunięcia, nakazuje uchylenie takiego wyroku, połączonego z następczym orzeczeniem, jedynym z możliwych (innego co do złożonego wniosku nie mógłby wydać sąd I instancji) tj. o zwrocie na podstawie art. 343 § 7 k.p.k. sprawy prokuratorowi (implicite rozstrzygające o nie uwzględnieniu wniosku), sprzyjające także sprawności postępowania. Z tych powodów uchylając zaskarżony wyrok w tej części, na podstawie art. 343 § 7 k.p.k. zwrócono sprawę Prokuraturze Rejonowej Lubinie.

SSA Wojciech Kociubiński SSA Piotr Kaczmarrek SSA Cezariusz Baćkowski